

[Hartvig Frisch.]

vippe, naar man har dette til Grundlag. Men man maa spørge: Hvem kan forpligte Fabrikkerne til at holde denne Pris?

Man vil vide, at Fabrikkerne altid har holdt paa, at 30 Ø.s Melispris er Skæringspunktet for 5 Gange Melisprisordningen. Fabrikkerne erklærer, at kommer man under denne Pris, er det ikke mere fordelagtigt for dem; saa ophører det at være en Ordning, de kan gaa ind paa. Jeg vil gerne, da det jo i Forslaget, som er indbragt her, i høj Grad er forudsat, at Sukkerprisen er under 30 Ø. — vi er i Øjeblikket ved 29 Ø. —, og Vippen, som det er angivet, kan vippe ned til endnu lavere Priser, spørge, hvad man har tænkt sig under denne fuldkomne Frihed, som man ønsker bevaret, at yde af Sikkerhed paa dette meget vigtige Punkt, hvorpaa hele Ordningen beror.

Maaske vil Venstre pege paa § 2 i deres Ændringsforslag om Raasukkertolden. Jeg er tilbøjelig til at tro, at som dette er formulert med en ny yderligere Toldbeskyttelse, en Forøgelse til 7,5 Ø., kan det let bidrage til at skade den eksisterende Raffineringsindustri, idet der jo er visse Former for Sukker, som kun kan fremstilles af Rørsukker, hvilket ikke kan produceres her i Landet; og paa andre Maader vilde det sikkert derved, at man kom saa højt op i Nærheden af den eksisterende Melistold, kunne bidrage til at skade den eksisterende Industri. Og for Roedyrkerne i Danmark vil Ændringen være af meget tvivlsom Betydning.

Vel er der noget rigtigt i, at der mulig er en Fordel ved, at Fabrikkerne gaar over til Raffineret af Sukker, i Stedet for Fremstillingen af Sukker af Roer. Men man maa ikke glemme, at alle Fabrikkerens Aktiver er anbragt paa den Maade, at en Kapital paa 40 Mill. Kr. da vilde ligge unyttet hen, og at det under alle Omstændigheder vilde være en Politik fra Fabrikkerens Side, hvis Virkeliggørelse maa anses for yderst tvivlsom.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at den Sikkerhed, man her har villet give Roedyrkerne, er yderst tvivlsom. Og naar det kommer til Stykket, og Forhandlingerne mellem Roedyrkerne og Fabrikkerne skal føres fuldkommen frit, vil den Nedsættelse af Afgiften, som Venstre foreslaar, være en Præmie, hvoraf Selskaberne enten paa den ene eller den anden Maade selvfølgelig ogsaa vil have deres Udbytte og Del. Saa den Sikkerhed, der altsaa skulde ligge for Dyrkerne heri, tror jeg al-

deles ikke paa, i den Form, Venstres Ændringsforslag har faaet.

Hvis Venstre virkelig havde villet sikre Dyrkerne overfor Fabrikkerne, maatte Mindretallet have givet Afkald paa den frie Kontrakt, den fuldkommen frie Konkurrence. Og omvendt, hvis Venstre vilde have sikret Forbrugerne, skulde Partiet ikke have klamret sig til en fuldkommen fri Prisskala med Statsstøtte op til en Pris af 38 Ø. Flertallet maa her overfor hævde, at Ministerens Forslag afgiver et langt bedre Grundlag for en samfundsmæssig Ordning.

Jeg vil da til sidst sige, at man kan stille Spørgsmaalet op saadan: Hvem skal betale for at opretholde den danske Sukkerindustri under de nuværende Forhold? Jeg kan ikke se rettere end, at der kan blive Tale om 3 Parter. For det første Producenterne, for det andet Konsumenterne og for det tredje Staten, det vil sige Skatteyderne. Af disse tre Parter er det i Øjeblikket Forbrugerne, der har Fordelen af den abnormt lave Sukkerpris. Det er ligeledes Forbrugerne; som i Øjeblikket vil mærke en uvæsentlig Forøgelse mindst. For dem betyder paa den anden Side Ministerens Forslag, at de sikres mod en Prisstigning ud over 37.

Venstres Ændringsforslag vil tilsyneladende nok beskytte Forbrugerne ved at præsentere Regningen for Skatteyderne. Men det vil samtidig holde alle Døre aabne for Verdensmarkedets Konjunktursvingninger; det vil sige, at saa snart der virkelig bliver Tale om Stigning i Sukkerpriserne, ophører Venstres Forbrugerbeskyttelse fuldkommen. I det Indlæg, vi hørte fra det ærede Medlem Hr. Duborg — det ærede Medlem har ogsaa været Medlem af Udvalget —, fik man tydelig Besked om, hvorledes Venstres Forbrugerbeskyttelse vil stille sig, saa snart Priserne paa Verdensmarkedet gaar op.

Den tredobbelte Anbefaling for Flertallets og Ministerens Forslag ligger i, at det tager samfundsmæssige Hensyn til alle Sider: For det første til Dyrkerne ved at sikre dem et rigeligt Udbytte. For det andet til Fabrikkerne ved paa den ene Side at belønne virkelig teknisk Dygtighed, men paa den anden Side ved at begrænse Konjunkturavancen. Endelig forhøjer Forslaget vel Sukkerprisen under den abnormt lave Sukkerpris, men tager dog Hensyn til Forbrugerne ved til Gengæld at beskytte dem mod Toppriser. Dette tredobbelte Formaal kan kun opnaas ved en vis Statskontrol. Det er